

criminel Forfølgning synes at være paa sin Plads. Dette har man tilsigtet at betegne ved Ordene „ved Vold eller paa anden lignende Maade“.

En ikke lidet strafværdigere Forbrydelse mod den offentlige Orden bestaaer i at antaste Valgfriheden til de forfatningsmæssige Repræsentationer, hvilken omhandles i Udkastets § 108. Her sigtes dog ikke til en saadan Forhindring af Foretagelsen af de forfatningsmæssige Valg — i deres Heelhed eller paa enkelte Steder —, der i sit Væsen indeholder et Angreb paa Statsforfatningen og derfor omtales i Udkastets Kap. 11 § 88, men til Angreb paa det enkelte Valgs Frihed, hvilket navnlig kan skee derved, at Noget ved Vold eller Trubsel om Vold søger at forhindre en Anden i at afgive sin Stemme eller at tvinge ham til at stemme paa en vis Maade. Straffen herfor bør formeentlig efter Omstændighederne endog kunne blive Forbedringshuusarbejde. Ganske i Klasse med saadanne voldelige Angreb paa Valgfriheden maae imidlertid sættes de Tilfælde, hvor Noget ved forsættelige Forvanskninger — være sig ved at unblade at indføre de opgivne Navne i Valgprotokollen, eller ved at indføre andre Navne end de opgivne, eller ved at forvanske Optællingen af Stemmerne eller selve Stemmesedlerne eller Stemmelisterne — eller ved at benytte andre ulovlige Midler, navnlig Kjøb af Stemmer, søger at frembringe et urigtigt Resultat af Valghandlingen. Idet det 2det Stykke af Udkastets § 108 derfor bringer Straffebestemmelsen i Paragraphens 1ste Stykke i Anvendelse ogsaa paa et saadant Forhold, skal man med Hensyn til Affattelsen af dette andet Stykke kun bemærke, at det ikke er blevet anseet hensigtsmæssigt, nærmere at indlade sig paa at bestemme, naar et Kjøb af Stemmer skal ansees at have fundet Sted. At et saadant Kjøb kan skjule sig under forskjellige Former, er vist nok, men det maa uden Tvivl overlades Domstolene (Rævningerne) i det enkelte Tilfælde at afgjøre, om t. Ex. de Penge, der tilshyneladende ere givne til Beværtning, til Befordring eller i Erstatning for tabt Arbeidsfortjeneste o. s. v., ikke i Virkeligheden ere en Betaling for at stemme paa en vis Maade. Den, der sælger sin Stemme ved Valg til no-

gen af de lovgivende Forsamlinger, gjør sig ikke blot skyldig i et høist uværdigt Forhold, men der er formeentlig al Grund fra Statens Standpunkt til at betragte det som strafbart, og det forekommer Kommissionen, at den naturligeste og meest passende Straf for dette Misbrug af Valgretten vilde være, at den Skyldige for en Tid eller for bestandig forbrød den statsborgerlige Rettighed, som han har vilst sig uværdig til at have. Herpaa gaaer da ogsaa Udkastets § 109 ud, idet man for Forbrydelsen 1ste Gang begaaet har foreslaaet Valgrettens Fortabelse for et Tidsrum af 5 Aar — hvorved man har havt for Die, at den Skyldige idetmindste burde udelukkes fra eet almindeligt Valg, — og for Forbrydelsen 2den Gang begaaet Valgrettens Tab for bestandig. Der er vel i Kommissionen blevet opkastet det Spørgsmaal, om det ikke maatte kunne antages at komme i Strid med Grundlovens Bestemmelser om Valgret, saaledes at betage Noget hans Ret til at deeltage i Valgene; men man har været enig om, at denne Betænkelighed ikke har Noget at bethyde, eftersom en Færd som den omhandlede maa betragtes som en Handling, der efter sin Natur maa gjøre den Paagjældende uværdig til sine Medborgeres Afgtelse og som saadan ogsaa afficere hans Valgret.

Naar Misbrug i Henseende til kommunale Valg begaaes, bør formeentlig noget mildere Straffe anvendes, og herpaa gaaer Udkastets § 110 ud, idet sammes første Stykke for deslige Forbrydelser, svarende til de i § 108 med Hensyn til de forfatningsmæssige Valg omtalte, foreskriver Straf af Fængsel eller under for mildende Omstændigheder af Bøder, medens Paragraphens 2det Stykke bestemmer Tabet af den kommunale Valgret for 5 Aar eller for bestandig for den, der sælger sin Stemme ved Kommunevalg.

Ved den sidste Paragraph i Udkastets Kap. 13, § 111, der i Almindelighed foreskriver Bødestraf for ulovlig Selvtægt, skal man kun gjøre opmærksom paa, at man med Flid har brugt Udtrykket „tager sig selv ulovlig til Rette“ og ikke, som den norske Straffelovs Kap. 10 § 22, de Ord: „udenfor de Tilfælde, for hvilke det ved Lov maatte være tilladt“, da der vel kan tænkes Tilfælde, hvor en Selvtægt